

Nordiska biskopskonferensens herdabrev

OM MIGRATION

”Jorden är vårt gemensamma hem”

25 oktober 2026

Kära bröder och systrar,

När Gud sände sin Son till världen kom han som en migrant från himlen till jorden. Det fanns ingen plats för honom i härbärgat, endast en enkel krubba bland djuren. Knappt hade han fötts förrän människor ville döda honom, och han tvingades fly till Egypten. När Gud blev människa delade han redan från början det svåra ödet som otaliga migranter genom historien har fått erfara.

I Gamla testamentet ser vi hur Israels folk gång på gång tvingades söka skydd på andra platser eller fördes bort i landsflykt. Alltsedan dess har Guds folk varit ett folk på vandring, på pilgrimsfärd mot Guds eviga rike. Vi har ingen bestående boning här på jorden. Samtidigt är vi kallade att finna oss till rätta där vi lever och att göra det bästa av vår jordiska tillvaro. Vårt slutliga hemland är i himlen, men vi måste ändå bygga ett rättvist och gott samhälle där försynen har placerat oss och göra vårt bästa för att leva tillsammans i solidaritet och ömsesidig omsorg.

Varje människa har rätt att leva ett gott och fredligt liv. I vår tid har migration ofta blivit en källa till konflikter och polarisering. Genom sin sociallära hjälper kyrkan oss att finna goda lösningar och uppmuntrar alla människor av god vilja att samarbeta kring denna viktiga fråga, som hör till mänsklighetens ständigt återkommande historia. Migration har förekommit under alla tider och i alla delar av världen. Jorden är vårt gemensamma hem, där alla människor har rätt att finna en plats att leva på.

Migranter kan väcka oro hos oss. Men de kan också bidra till det goda i de länder där de bosätter sig. Oavsett om de har tvingats lämna sina hemländer på grund av svält, krig eller förföljelse, eller om de frivilligt ger sig av för att söka ett bättre liv, kan migranter föra med sig värdefulla kunskaper, energi och färdigheter. De kan tillföra resurser som våra egna länder för närvarande inte förmår skapa.

Under antiken spreds den kristna tron över hela Romarriket genom missionärer och migranter som vittnade om sin tro vart de än kom. Från det kristnade Europa spreds sedan det glada budskapet vidare över hela världen.

Under senare tid har den katolska kyrkan återuppbyggts i våra nordiska länder, efter århundraden av förföljelse, tack vare migranter som förde med sig sin katolska tro hit. Präster och ordenssystrar från olika delar av världen har med osjälvisk hängivenhet bidragit till att bygga upp kyrkan i hela Nordeuropa.

Migration kan också medföra svårigheter. Migranter måste integreras väl i sina nya länder, annars kan allvarliga problem uppstå. De som kommer från andra kulturer måste få hjälp att bli en del av sitt nya land. Kyrkan lär att migranter är "skyldiga att med tacksamhet respektera det materiella och andliga arvet i det land som tar emot dem, att lyda dess lagar och att bidra till att bära samhällets bördor". [i] Detta får dock inte innebära att deras legitima rätt att bevara sitt eget kulturarv åsidosätts.

Det finns en risk att migranter isolerar sig och inte ens försöker anpassa sig till sina nya omständigheter. Med tiden skapar en sådan utveckling oro och konflikter. Migranter ska uppmuntras till integration, men inte utsättas för påtvingad assimilering. Att finna denna balans är inte alltid lätt, men det är avgörande för våra länders framtid.

Många europeiska länder stänger i allt högre grad sina gränser. Vår tid präglas av en tendens att bygga murar snarare än broar mellan människor och länder. Varje land måste naturligtvis bedöma hur många migranter det har möjlighet att ta emot. När detta inte sker, och när fler människor tas emot än vad som kan integreras på ett bra sätt, uppstår sociala problem. Dessa leder i sin tur till nya begränsningar i migrationspolitiken, vilket gör det nästan omöjligt att komma in i våra länder, även för flyktingar och asylsökande som omfattas av internationella bestämmelser som våra länder är skyldiga att följa.

I vissa fall har denna utveckling gått så långt att det anses önskvärt att utvisa så många människor som möjligt, även sådana som är väl integrerade och som lämnar betydande bidrag till våra samhällen.

Kyrkan måste höja sin röst till försvar för dem som riskerar att utsättas för orättvis behandling utan saklig grund.

Våra katolska församlingar fungerar ofta som integrationsverkstäder, där migranter välkomnas med kärlek och respekt och där de kan lära sig att leva i harmoni med samhället i sitt nya hemland. Våra stift är smältdeglar där olika kulturer möts. Mässor firas och katekesundervisning erbjuds på många olika språk. Praktisk hjälp ges för att nyanlända ska kunna orientera sig i en okänd byråkrati och förstå sociala normer som de inte är vana vid.

På dessa sätt lär sig migranter som blir en del av våra gemenskaper att leva sin katolska tro i sitt nya land. De lär sig hur de kan bidra till att bygga upp den lokala kyrkan. När de väl har blivit en del av en församling blir det lättare för dem att finna sin plats i samhället i stort och att bidra till det genom sina egna livserfarenheter och sitt engagemang. Den nordiska kulturen har genom århundradena berikats av människor från hela världen, som har välkomnats bland oss och blivit en del av våra samhällen. Det är vår bön och förhoppning att detta ska fortsätta även i framtiden.

Att älska sitt land och värdesätta dess traditioner och kulturarv är något gott. Trångsynt nationalism måste däremot vara främmande för katoliker och alla människor av god vilja. Påven Leo XIV uppmanar oss alla att arbeta för en värld där människor från olika kulturer och religioner kan leva tillsammans i fred, samarbete och solidaritet. Han har besökt platser som Kanarieöarna[ii] och Lampedusa[iii] och vädjat om hjälp till dem som har tvingats fly till ett annat och tryggare land.

Gång på gång uppmanar den helige fadern också oss att avvärja vårt språk. [iv] Han ber oss att vara uppmärksamma på hur vi talar om varandra och att undvika överdrifter i retoriken. Vi påminner oss själva och er alla om detta. I dag ser vi hur mediernas rapportering och den offentliga debatten om invandring tenderar att bli allt hårdare, mindre nyanserad och mer aggressiv. Detta kan utvecklas till en form av manipulation som vi måste stå emot.

Som kristna kan vi inte stänga våra hjärtan för försvarslösa och utsatta människor som kommer till vår dörr. Vi måste känna igen Jesus i den nödställda människa som förlitar sig på vår hjälp. Europa söker en ny balans på detta område. Vi måste vara realistiska när det gäller våra begränsningar, både mänskliga och materiella. Ändå måste vi alltid vara beredda att inte avvisa en lidande broder eller syster som vädjar till oss om hjälp.

Vi, biskoparna i de nordiska länderna, tackar alla dem som har kommit till våra länder från andra delar av världen och som på olika sätt modigt och hängivet har bidragit till utvecklingen av vår kyrka och vårt samhälle. Vi ber för våra länder, att de även fortsättningsvis ska välkomna människor som, i gemenskap med oss alla, är beredda att arbeta för en värld där alla kan leva i fred och rättvisa, försoning och enhet.

Vi ställer våra länder under den obefläckade Jungfru Marias beskydd – hon som i litanian åkallas som "Migranternas moder". Vi ber om hennes förbön, så att vi allt trognare må följa Jesus Kristus i hans kärlek till de fattiga och utsatta.

Era bröder i Kristus,

✠ Erik Varden OCSO, Trondheim, Tromsö – Præses

✠ Raimo Goyarrola
Biskop av Helsingfors

✠ Anders kardinal Arborelius OCD
Biskop av Stockholm

✠ David Tencer OFM Cap
Biskop av Reykjavik

✠ Czeslaw Kozon
Biskop av Köpenhamn

✠ Fredrik Hansen
Biskop av Oslo

Fotnoter

[i] "De mer välbärgade nationerna är skyldiga att, i den mån de förmår, ta emot utlänningar som söker den trygghet och de möjligheter till försörjning som de inte kan finna i sina ursprungsländer. De offentliga myndigheterna bör se till att den naturliga rätt respekteras som ställer en gäst under beskydd av dem som tar emot honom.

De politiska myndigheterna får, med hänsyn till det gemensamma bästa som de ansvarar för, ställa olika juridiska villkor för utövandet av rätten att invandra, särskilt när det gäller invandrarnas skyldigheter gentemot det land som tar emot dem.

Invandrare är skyldiga att med tacksamhet respektera det materiella och andliga arvet i det land som tar emot dem, att lyda dess lagar och att bidra till att bära samhällets bördor."

Katolska kyrkans katekes, nr 2241.

[ii] "Kära migranter, innan jag säger något annat till er vill jag böja mig inför er värdighet. Ni är inte bara siffror eller ärenden i ett register. Ni är människor som har lämnat familjer och hem bakom er. Ni bär på drömmar som ingen har rätt att förakta.

Men jag vill också säga er att era liv måste skyddas. Överlämna inte era liv åt dem som handlar med dem. Tro inte på dem som lovar er enkla paradiser i utbyte mot er kropp, era pengar, er tystnad eller er frihet. Dessa falska löften är sirensånger. De kommer från en dödens industri.

Denna tragedi måste vädja till samvetet hos migranternas ursprungsländer, som måste skapa förutsättningar för fred, rättvisa och utveckling. Den måste också vädja till samvetet hos transitländerna, som är kallade att skydda de utsatta och inte lämna dem i händerna på kriminella nätverk.

Den vädjar likaså till Europas samvete. Europa kan inte hävda att det värnar människans värdighet samtidigt som det vänjer sig vid att Medelhavet och Atlanten förvandlas till omärkta gravar. Den vädjar även till det internationella samfundet, som är kallat till ett effektivt och uthålligt samarbete.

Också kyrkan måste låta sig utmanas. Att välkomna migranter får inte vara en fråga av underordnad betydelse som överläts åt några få frivilliga.

Vi knäböjer inför altaret för att tillbe Kristus, närvarande i eukaristin, från vilken vi hämtar styrkan och motivationen att leva i kärlek. Därför kan vi inte sedan bara gå förbi de små båtarna och flottarna, ty all tjänst och allt engagemang har sitt ursprung i bönen och leder tillbaka till den."

Tal i Las Palmas de Gran Canaria den 11 juni 2026.

[iii] "Det finns ingen kärlek till Gud utan kärlek till nästan, och det finns ingen nästa om jag inte själv närmar mig henne.

Att stanna upp, att låta sig beröras, att böja sig ner, att gråta inför en annan människas lidande – så som Jesus gjorde – innebär att träda in i kärlekens dynamik, i själva den rörelse genom vilken Gud har uppenbarat sig.

Mina kära vänner, de som låter sig dras in i denna medkänslas och barmhärtighetens dynamik börjar leva på ett annat sätt, vara medborgare på ett annat sätt och arbeta på ett annat sätt.

Då kan kärlekens civilisation verkligen växa fram – den civilisation som mina heliga företrädare Johannes XXIII, Paulus VI och Johannes Paulus II föreställde sig.

Tillsammans med ett stort antal profeter och martyrer från det förra århundradet förstod de att endast barmhärtigheten kan möta människohjärtats djup och krigets fasor genom att öppna vägen till en ny början.

Nu, när vi står på dessa giganter axlar, har vi trätt in i ett årtusende där vi måste ge kärlekens civilisation ett andligt, kulturellt, juridiskt, politiskt och ekonomiskt uttryck.

Må omfattningen av det lidande vi bevittnar hjälpa oss att förstå hur radikal denna kallelse är.”

Predikan på Lampedusa den 4 juli 2026.

[iv] ”Det första bidrag vi kan ge till en mänskligare civilisation är att vara uppmärksamma på våra ord.

’Låt oss avväpna orden, så hjälper vi till att avväpna världen.’

Ord har en enorm kraft, något vi upplever i våra dagliga möten med andra. Talade ord kan till exempel förändra vår sinnesstämning, till det bättre eller till det sämre.

’Freden börjar med var och en av oss: i vårt sätt att se på andra, lyssna till andra och tala om andra. I denna mening är vårt sätt att kommunicera av grundläggande betydelse: vi måste säga nej till ordens och bildernas krig, vi måste förkasta krigets tankemönster.’

Vi måste därför alla rannsaka vårt samvete när det gäller de ord vi använder, de fördomar vi bär på och den uttryckliga eller underförstådda aggressivitet som kan finnas i dem.

Varje gång vi talar sanning, ger kloka råd, stöder dem som behöver tröst, fördömer orättvisor och ger röst åt dem som saknar en egen, har vi en verklig möjlighet att bidra till det gemensamma bästa.”

Magnifica Humanitas, nr 214.